

Sygn. akt II.Ka 331/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 grudnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Suwałkach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodnicząca:	SSO Grażyna Zielińska
Protokolant:	st. sekr. sądowy Regina Cieślukowska

przy udziale oskarżyciela publicznego- przedstawiciela PIP w S.- R. G.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 1 grudnia 2016r.

sprawy **J. W.**

obwinionego z art. 282 § 1 pkt 1 i art. 281 pkt 5 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. - Kodeks pracy (Dz. U. z 2014 r. poz. 1502 ze zmianami oraz z 2015 r. Dz. U. poz. 1240) w związku z art. 85, art. 86 i art. 94 pkt 5 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. - Kodeks pracy (Dz. U. z 2014 r. poz. 1502 ze zmianami oraz z 2015 r. Dz. U. poz. 1240), art. 122 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2015 r. poz. 149 za zmianami oraz z 2015 r. Dz. U. poz. 1607) w związku z art. 104 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2015 r. poz. 149 za zmianami oraz z 2015 r. Dz. U. poz. 1607), art. 46 i art. 47 ust. 1 pkt 3 ust. 14 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2015 r. ze zmianami oraz z 2015 r. Dz. U. 1506)

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Suwałkach

z dnia 16/09/2016r. sygn. akt VII. W. 558/15

I. Zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy.

II. Zwalnia obwinionego J. W. od ponoszenia opłaty za II instancję i zryczałtowanych wydatków za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt **II.Ka.331/16**

UZASADNIENIE

J. W. został obwiniony o to, że:

1. Jako pracodawca w firmie C (...) ALKOHOLI ŚWIATA J. W. w S. naruszył przepisy prawa w ten sposób, że wypłacał w 2015r. B. J. i J. Z. część wynagrodzenia za pracę „do ręki” nie uwzględniając wypłacanego w ten sposób wynagrodzenia przy ustalaniu podstawy do obliczania składki na Fundusz Pracy w deklaracjach rozliczeniowych ZUS przez co wykazywał nieprawdziwe dane mające wpływ na wymiar tej składki. B. J. za pracę w dwa święta w maju

2015r. wypłacił w ww. sposób kwotę około 288,00 zł tytułem pracy w święta, w kwietniu 2015 r. kwotę około 144,00 zł oraz w lipcu 2015 r. 75,00 zł. J. Z. wypłacał w każdym miesiącu w 2015r. 100,00 zł oraz dodatkowo w styczniu, maju i czerwcu 2015 r. kwoty około 144,00 zł.

tj. o wykroczenie z art. 122 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2015 r. poz. 149 za zmianami oraz z 2015 r. Dz. U. poz. 1607) w związku z art. 104 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2015 r. poz. 149 za zmianami oraz z 2015 r. Dz. U. poz. 1607), art. 46 i art. 47 ust. 1 pkt 3 ust. 14 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2015 r. ze zmianami oraz z 2015 r. Dz. U. 1506),

2. Jako pracodawca w firmie C (...) ALKOHOLI ŚWIATA J. W. w S. naruszył przepisy prawa w ten sposób, że nie wypłacił w terminie 14 pracownikom zakładu wynagrodzenia za pracę należnego za sierpień 2015r. w łącznej wysokości 26.596, 22 zł brutto. Termin wypłaty upływał 10 września 2015r., natomiast przelewy bankowe zostały wykonane w dniu 11.09.2015 r.

tj. o wykroczenie z art. 282 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2014 r. poz. 1502 ze zmianami oraz z 2015 r. Dz. U. poz. 1240) w związku z art. 85, art. 86 i art. 94 pkt 5 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2014 r. poz. 1502 ze zmianami oraz z 2015 r. Dz. U. poz. 1240)

3. Jako pracodawca w firmie C (...) ALKOHOLI ŚWIATA J. W. w S. naruszył przepisy prawa w ten sposób, że nie wypłacił w terminie (w dniu ustania stosunku pracy) ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop wypoczynkowy byłym pracownikom zakładu, tj.: B. J. w wysokości 1500,00 zł brutto – ekwiwalent wypłacono 09.10.2015r., podczas gdy stosunek pracy ustał 05.09.2015r., J. Z. w wysokości 2.333,34 zł brutto – ekwiwalent wypłacono w dniu 09.10.2015r., podczas gdy stosunek pracy ustał 12.09.2015r., I. M. ekwiwalent za 42 dni niewykorzystanego urlopu wypłacono 09.10.2015 r. podczas gdy stosunek pracy ustał 31.08.2015r.

tj. o wykroczenie z art. 282 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2014 r. poz. 1502 ze zmianami oraz z 2015 r. Dz. U. poz. 1240) w związku z art. 171 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2014 r. poz. 1502 ze zmianami oraz z 2015 r. Dz. U. poz. 1240)

4. Jako pracodawca w firmie C (...) ALKOHOLI ŚWIATA J. W. w S. naruszył przepisy prawa w ten sposób, że do dnia 20.10.2015r. nie wypłacił B. J. wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych w okresie rozliczeniowym kwiecień-czerwiec 2015r. w wymiarze 46 nadgodzin, w okresie rozliczeniowym lipiec – wrzesień w wymiarze 47 nadgodzin; J. Z. w okresie rozliczeniowym styczeń – marzec 2015r. w wymiarze 45 nadgodzin, w okresie rozliczeniowym kwiecień – czerwiec 2015r. w wymiarze 27 godzin, w okresie rozliczeniowym lipiec – wrzesień 2015 r. w wymiarze 17 nadgodzin

tj. o wykroczenie z art. 282 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2014 r. poz. 1502 ze zmianami oraz z 2015 r. Dz. U. poz. 1240) w związku z art. 85, art. 86 i art. 94 pkt 5 i art. 1511 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2014 r. poz. 1502 ze zmianami oraz z 2015 r. Dz. U. poz. 1240)

5. Jako pracodawca w firmie C (...) ALKOHOLI ŚWIATA J. W. w S. naruszył przepisy prawa w ten sposób, że nie zapewniał byłym pracownikom co najmniej 11 godzin nieprzerwanego odpoczynku dobowego, tj.: B. J. w dniu 02.05.2015r. wykonywała prace od godziny 16:00 do 24:00, natomiast 03.05.2015r. od godziny 10:00 do 22:00 – odpoczynek wyniósł 10 godzin, 10.05.2015r. pracowała od godziny 16:00 do 24:00, natomiast 11.05.2015r. od godziny 06:00 do 15:00 – odpoczynek wyniósł 6 godzin, 12.07.2015r. pracowała od godziny 16:00 do 24:00, natomiast 13.07.2015r. od godziny 06:00 do 15:00 – odpoczynek wyniósł 6 godzin, 20.07.2015 r. pracował od godziny 15:00 do 24:00, natomiast 21.07.2015r. od godziny 06:00 do 15:00 – odpoczynek wyniósł 8 godzin, 01.08.2015r. pracowała od godziny 16:00 do 24:00, natomiast 02.08.2015r. od godziny 08:00 do 16:00 – odpoczynek wyniósł 8 godzin,

16.08.2015 r. pracowała od godziny 16:00 do 24:00, natomiast 17.08.2015r. od godziny 06:00 do 15:00 – odpoczynek wyniósł 6 godzin. J. Z. w dniu 26.12.2014r. pracowała od godziny 10:00 do 22:00, natomiast 27.12.2014r. od godziny 08:00 do 16:00 – odpoczynek wyniósł 10 godzin, w dniu 23.08.2015r. pracowała od godziny 16:00 do 24:00, natomiast 24.08.2015r. od godziny 06:00 do 15:00 – odpoczynek wyniósł 6 godzin

tj. o wykroczenie z art. 281 pkt 5 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2014 r. poz. 1502 ze zmianami oraz z 2015 r. Dz. U. poz. 1240) w związku z art. 132 § 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2014 r. poz. 1502 ze zmianami oraz z 2015 r. Dz. U. poz. 1240)

6. Jako pracodawca w firmie C (...) ALKOHOLI ŚWIATA J. W. w S. naruszył przepisy prawa w ten sposób, że nie zapewniał byłym pracownikom co najmniej 35 godzin nieprzerwanego odpoczynku tygodniowego (z możliwością skrócenia odpoczynku do 24 godzin w przypadku zmiany pory wykonywania pracy) tj.: B. J. w tygodniu trwającym od 06.05.2014r. do 12.05.2015r. wykonywała pracę codziennie – w okresie tym najdłuższy odpoczynek wyniósł 16 godzin, w tygodniu 15 do 21.07.2015r. wykonywała pracę codziennie – najdłuższy wypoczynek wyniósł 23 godziny, J. Z. w tygodniu trwającym od 18 do 25.07.2015 r. pracowała codziennie – najdłuższy odpoczynek wyniósł 16 godzin

tj. o wykroczenie z art. 281 pkt 5 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2014 r. poz. 1502 ze zmianami oraz z 2015 r. Dz. U. poz. 1240) w związku z art. 133 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2014 r. poz. 1502 ze zmianami oraz z 2015 r. Dz. U. poz. 1240)

7. Jako pracodawca w firmie C (...) ALKOHOLI ŚWIATA J. W. w S. naruszył przepisy prawa w ten sposób, że nie zapewnił pracownicy B. J. co najmniej jednej niedzieli raz na cztery tygodnie wolnej od pracy. W okresie 6 kolejnych tygodni od 14.04.2015r. do 26.05.2015r. pracownica wykonywała pracę w każdą niedzielę przypadającą w tym okresie, tj.: 19 i 26.04.2015 r., 03, 10, 17 i 24.05.2015r.

tj. o wykroczenie z art. 281 pkt 5 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2014 r. poz. 1502 ze zmianami oraz z 2015 r. Dz. U. poz. 1240) w związku z art. 151¹² ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2014 r. poz. 1502 ze zmianami oraz z 2015 r. Dz. U. poz. 1240)

8. Jako pracodawca w firmie C (...) ALKOHOLI ŚWIATA J. W. w S. naruszył przepisy prawa w ten sposób, że zatrudniał pracownice w sklepie w następujące święta w 2015 r.: B. J. 03 M., Zielone Świątki 24 maja, drugi dzień Ś. Wielkanocnych 06 kwietnia oraz J. Z. w Święto Trzech (...) stycznia, Zielone Świątki 24 maja, Boże Ciało 04 czerwca

tj. o wykroczenie z art. 281 pkt 5 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2014 r. poz. 1502 ze zmianami oraz z 2015 r. Dz. U. poz. 1240) w związku z art. 151^{9a} § 1 i 2 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2014 r. poz. 1502 ze zmianami oraz z 2015 r. Dz. U. poz. 1240)

Wyrokiem dnia 16 września 2016 roku Sąd Rejonowy VII Wydział Karny w S. sygn. akt VII.W.558/15:

I. Obwinionego **J. W.** uznał za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów i za to na podstawie art. 282 § 1 pkt 1 Kodeksu pracy w zw. z art. 9 § 1 i 2 kw wymierzył mu karę grzywny w wysokości 10.000 (dziesięć tysięcy) złotych.

II. Zasądził od obwinionego **J. W.** kwotę 100 złotych tytułem zryczałtowanych kosztów postępowania oraz kwotę 1000 złotych tytułem opłaty.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego wniósł obrońca obwinionego.

Wyrokowi zarzucił:

a/ naruszenie art. 7 kpk poprzez dowolną a nie swobodną ocenę dowodów oraz błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na jego treść, wyrażający się poprzez dowolne przyjęcie przez sąd I instancji, że obwiniony J. W. jako pracodawca w firmie C (...) Alkoholi Świata J. W. w S. naruszył wobec B. J. i J. Z.

przepisy prawa wskazane w pkt od 1 do 8 zaskarżonego wyroku podczas gdy jedynym uchybieniem obwinionego było nieterminowe wypłacenie wynagrodzenia przy czym istotne jest, iż nie miało to charakteru umyślnego;

b/ naruszenie art. 7 kpk poprzez dowolną a nie swobodną ocenę dowodów poprzez obdarzeniem walorem wiarygodności zeznań świadków B. J., J. Z., I. B., T. B., G. H., J. K. (1) i J. K. (2) – w okolicznościach kiedy świadkowie ci zainteresowani byli złożeniem obciążających obwinionego zeznań;

c/ naruszenie art. 454 § 1 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw poprzez przełamanie zasady ne plus w ten sposób, iż sąd merita wymierzył obwinionemu karę grzywny bardziej dotkliwą w stosunku do wysokości kary grzywny wymierzonej wyrokiem nakazowym;

d/ inne zarzuty powołane w uzasadnieniu.

Wskazując na powyższe wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie obwinionego, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy obwinionego domagająca się zmiany, bądź też uchylenia wyroku nie zasługuje na uwzględnienie i nie może odnieść żadnego z oczekiwanych przez niego skutków.

Przede wszystkim należy stwierdzić, że ani z treści zarzutów sformułowanych w pkt a i b, ani z uzasadnienia apelacji nie wynika, na czym polegało uchybienie sądu a quo, a więc w jaki sposób sąd „przekroczył swobodną ocenę dowodów”.

Kierując się dyrektywą, o której mowa w art. 7 kpk, sąd ocenił dowody ujawnione na rozprawie swobodnie, uwzględniając przy tym kryteria oceny dowodów wskazane w cytowanym przepisie. Okoliczność, że oceniając dowody, sąd a quo ustalił fakty odmienne od prezentowanych w skardze odwoławczej, nie świadczy o naruszeniu przez ten organ zasady swobodnej oceny dowodów, a jedynie o tym, że sąd dał wiarę jednym, a odmówił wiary innym dowodom, co następnie szczegółowo i wyczerpująco uzasadnił.

W świetle powyższych okoliczności nie znajduje uzasadnienia zarzut obrazy przepisu art. 7 kpk poprzez dowolne przyjęcie, że obwiniony J. W. naruszył przepisy prawa wskazane w pkt od 1 do 8 wyroku.

W procesie karnym nie chodzi wszak o to, czy określone ustalenia są nieprzekonujące dla strony, lecz o to, czy są one przekonujące lub nieprzekonujące dla sądu w kontekście całokształtu materiału dowodowego. Sama odmienność przekonania apelującego odnośnie do danych ustaleń faktycznych, nie uzasadnia zarzutu obrazy przepisu art. 7 kpk.

Stwierdzić więc należy, że przedmiotowe ustalenia faktyczne dokonane zostało po rozważeniu przez sąd a quo wszystkich dowodów ujawnionych na rozprawie, bez faworyzowania któregośkolwiek z nich. Z utrwalonego orzecznictwa SN wynika zaś, zarzut naruszenia art. 7 kpk powinien wykazywać konkretne błędy w samym sposobie dochodzenia do określonych ocen, przemawiające w zasadniczy sposób przeciwko dokonaniem rozstrzygnięciu. W grę może wchodzić np. pominięcie istotnych środków dowodowych, niedostrzeżenie ważnych rozbieżności, uchylenie się od oceny wewnętrznych czy wzajemnych sprzeczności (zob. postanowienie SN z dnia 26 lipca 2007 r., sygn. akt IV K 75/07, KZS rok 2008, nr 1, poz. 17).

Innymi słowy, zarzut obrazy przepisu art. 7 kpk wymaga wykazania uchybień w ocenie konkretnych dowodów dokonanych w zaskarżonym wyroku prowadzących do wniosku, że dokonana przez sąd ocena dowodów przekracza granice swobodnej oceny i jest dowolna. Tymczasem, apelujący nie podaje, jakie to środki dowodowe zostały przez sąd meriti pominięte, jakie ważne rozbieżności w rzeczonych dowodach nie zostały dostrzeżone, od oceny jakich sprzeczności sąd uchylił się. Daje to podstawę do stwierdzenia, że wymieniony zarzut apelacji stanowi jedynie nieuprawnioną polemikę z ustaleniami faktycznymi dokonany przez sąd pierwszej instancji.

Sąd odwoławczy przychyliła się zatem do stanowiska Sądu I instancji, iż dowody zgromadzone w sprawie jednoznacznie wskazują na sprawstwo obwinionego.

Bezspornie dowodami tymi są zeznania B. J. i J. Z.. Faktycznie obie pozostają w konflikcie z obwinionym, gdyż jako osoby przez niego zatrudnione zostały przez niego skrzywdzone. Fakt ten nie przekreśla jednak ich wiarygodności, zwłaszcza że, jak słusznie zauważa Sąd Rejonowy okoliczności wskazane przez nie znajdują swoje potwierdzenie zarówno w dokumentach takich jak protokół kontroli Państwowej Inspekcji Pracy Inspektorat Pracy w B. Oddział w S. jak też zeznaniach świadków: I. B., T. B., G. H., J. K. (3) i J. K. (2). Z relacji tych świadków wynika wprost w jaki sposób obwiniony naruszał przepisy prawa pracy w swoim przedsiębiorstwie. I nie było to tylko incydentalne zachowanie. Proces ten był długotrwały i miał poważny charakter.

Nie sposób też uznać za uzasadnione inne zarzuty i to zarówno te wyartykułowane jak też i nie wyartykułowane w apelacji obrońcy obwinionego.

Odnośnie zarzutu z pkt c apelacji, Sąd Okręgowy odsyła autora apelacji do treści art. 506 kpk. Zgodnie z § 6 tegoż przepisu, sąd rozpoznający sprawę po wniesieniu sprzeciwu nie jest związany treścią wyroku nakazowego, który utracił moc. Nie obowiązuje więc nakaz reformationis in peius. Problem obowiązywania takiego zakazu w ogóle się nie pojawia. Brak związania treścią wyroku nakazowego oznacza także brak związania sądu ustaleniami faktycznymi i zapatrywaniami prawnymi sądu, który wydał wyrok nakazowy (por. komentarz do kpk red. Skorupka 2016, Legalis – art. 506).

Biorąc pod uwagę powyższe wina obwinionego w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie budzi wątpliwości, zaś podniesione w apelacji zarzuty należy uznać za chybione.

W ocenie Sądu Okręgowego także wymierzona J. W. za przypisany czyn kara grzywny w wysokości 10.000 zł odpowiada wszystkim dyrektywom wymiaru kary określonym w art. 33 kw. Kara grzywny, zdaniem Sądu odwoławczego uwzględnia właściwości i warunki osobiste i majątkowe sprawcy, a także spełnia wymogi w zakresie poczucia sprawiedliwości i argumentacja Sądu Rejonowego również i w tym względzie zasługuje na pełną aprobatę.

Sąd Okręgowy nie znajdując zatem podstaw do zmiany bądź uchylecia wyroku – zaskarżone orzeczenie utrzymał w mocy.

Sąd zwalniając obwinionego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze orzekł na podstawie art. 636 § 2 kpk w zw. z art. 634 kpk w zw. z art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw mając na względzie wymierzoną J. W. karę grzywny i jego obecną sytuację majątkową i rodzinną.